

VERRAAD

Daan loopt op z'n tenen door de huiskamer. Bang om mij wakker te maken. Hij hoopt dat ik vandaag uitslaap, heeft mijn gewoel van nog een slaaploze nacht natuurlijk wel meegekregen. Maar Daan is al blij dat ie weer naast me in bed mag liggen; de afgelopen weken lag hij op een matrasje naast het bed. Snel reagerend op elke nachtmerrie die ik had. Met sussende woorden me naar het nu pratend. Hij is een engel, mijn Daan. Zo bezorgd als een moeder en zo beschermend als een herdershond.

Helaas was mijn beschermer er niet op die fatale avond.

Ik was een avondje uit met vriendinnen. We hadden eindeloos gepraat over het wel en wee in ons leven en probeerden alles uit dit zeldzame avondje uit te halen. Vroeger hingen we wekelijks met elkaar in de stad. Nu zijn we blij als het eens in de drie of vier maanden gepland kan worden.

Roos en ik hadden nog gesproken over haar zwangerschap en waarom het bij ons maar niet wou lukken. Ik was die dag al een beetje down omdat ik bang was dat onze laatste ivf-behandeling mislukt was. De meeste vriendinnen komen dan met zogenaamd hoopvolle en opbeurende opmerkingen. Roos niet, zij snapt het. Heeft zelf zes jaar van proberen achter de rug. Door haar zwangerschap houd ik hoop.

Die avond fietste ik rond half twee naar huis, het is niet ver, zo'n twee kilometer. Op een bepaald stuk moet ik langs een school fietsen waar geen huizen in de buurt staan. Het is een donkere straat en ik ben dan extra alert. Ook deze keer.

Helaas haalt alert zijn niets uit als de dader zo snel is. Hij sprong achter een muurtje vandaan en sleurde me van de fiets. Al mijn actieplannen over hoe ik zou reageren ten spijt sloeg ik volledig lam. Hij trok me achter het muurtje en angst beving me volledig. Ik kneep mijn ogen dicht en een paar minuten later – die als uren voelden – liet hij me voor oud vuil achter. Even later trilde mijn mobieltje. Ik greep als een drenkeling op zoek naar een reddingsboei in de tas. Mijn mobiel, hier kon ik Daan mee bellen! Ik zag een berichtje op het beginscherm staan, van Roos; ze was veilig thuis, of ik dat ook nog even liet weten?

De dagen erna gleden als in een roes voorbij. Ik wou nergens heen, niet naar het ziekenhuis, niet naar de politie. Ik sloot me op in onze slaapkamer, diep onder de deken. Uiteindelijk heb ik gepraat met een politieman en aangifte gedaan. Hij snapte niet waarom ik de morning-afterpil niet aangenomen had. Ik had de puf niet om het uit te leggen en heb hem alleen maar aangestaard.

Op de gang hoorde ik Daan aan de politieman uitleggen dat we met onze laatste ivf-behandeling bezig waren, dat ik dit niet wou verstoren, ook niet onder deze omstandigheden. Volgens mij begreep de man het nog niet, maar hij wenste Daan sterkte.

Hoe kan hij het ook begrijpen? Jarenlang zitten we al in de medische molen. Er zou niks mankeren aan onze gezondheid en toch raakte ik niet zwanger. Dit was onze vijfde ivf-behandeling en tevens de laatste, het geld is op. En dan zou ik zeker deze laatste keer laten dwarsbomen door het nemen van zo'n pil?

Zelfs Daan heeft grote twijfels over deze keuze, hij heeft geprobeerd me over te halen. Maar ik had me afgesloten, van hem en van deze verschrikkelijke wereld.

Dat was een paar weken geleden. Nu lig ik op bed en voel mijn pijnlijke, gezwollen borsten en opstandige maag.

Ik ben zwanger, voor het eerst in mijn leven ben ik zwanger. Ik weet het zeker, honderd procent. Ik zou het van de daken moeten schreeuwen, zwevend door de babywinkels moeten gaan. Ik ben zwanger! Maar van wie.

Daan weet nog van niks. Hoe kan ik het hem vertellen? Willen we weten wie de vader is? Zal ik hierdoor minder van het kind houden dat in me groeit?

Dit moment had ik me zo anders voorgesteld. Mijn gevoelens slaan om van euforie naar wanhoop. Mijn lichaam heeft me verraden, of juist niet.

Schrijver: Heleen de Ruiter